THE LIGHT IN THE WINDOW

DEEL II

DRUMPEL 2

Die Lig in die Venster

Vir ’n groot deel van my lewe het ek geglo dat die waarde van ’n mens gemeet word aan wat hy kon verwesenlik.

Dit was ’n redelike oortuiging.

Die wêreld lyk asof dit doelbewus gebou is om dit te bevestig.

Hulle vra resultate van ons.

Getalle.

Doelwitte.

Prestasies.

Mylpale.

Elke stelsel besit sy eie aanwysers.

Elke organisasie besit sy eie ranglyste.

Elke tydperk vind ’n ander manier uit om sukses te meet.

En byna altyd fokus die maatstaf op wat sigbaar is.

Selde op wat bly.

Met die verloop van jare het ek egter ’n vreemde verskynsel begin raaksien.

Die mense wat ek die beste onthou het, het byna nooit ooreengestem met dié wat die indrukwekkendste resultate behaal het nie.

Ek het ander mense onthou.

Dié wat naby gebly het.

Dié wat geluister het.

Dié wat die tyd gevind het.

Dié wat teenwoordig was.

Die menslike geheue is minder beïnvloedbaar as wat dit lyk.

Dekades later onthou dit nie net wat jy gedoen het nie.

Dit onthou hoe jy ander laat voel het.

En hierdie ontdekking het baie dinge verander.

Dit het stadig gebeur.

Soos alle egte transformasies gebeur.

Daar was geen skielike openbaring nie.

Daar was honderde voorvalle.

Klein.

Byna onsigbaar.

'n Vriend wat opdaag wanneer jy hom nie geroep het nie.

'n Mens wat langs jou bly sit gedurende 'n moeilike oomblik.

'n Familielid wat die probleem nie kan oplos nie, maar tog kies om die las te deel.

In al hierdie gevalle gebeur iets wat die getalle nie kan meet nie.

Teenwoordigheid skep krag.

Nie omdat dit die pyn uitwis nie.

Omdat dit verhoed dat die eensaamheid absoluut word.

Baie mense dink dat om te help beteken om oplossings te vind.

Ek is nie meer so seker daarvan nie.

Die mense wat my werklik gehelp het, het nie altyd die antwoorde gehad nie.

Dikwels het hulle net die bereidwilligheid gehad om te bly.

En dit was genoeg.

Wanneer ons jonk is, glo ons dat die waarde in die handeling lê.

Mettertyd ontdek ons dat die waarde baie dikwels in die bly lê.

Om daar te wees.

Om nie weg te hardloop nie.

Om nie afgelei te word nie.

Om nie te delegeer nie.

Om nie te verdwyn nie.

Om teenwoordig te wees.

Dit lyk min.

Dit is glad nie so nie.

Ons leef in ’n samelewing vol verbindings en dikwels arm aan teenwoordigheid.

Ons kan enigiemand binne ’n paar sekondes bereik.

Ons kan boodskappe na enige deel van die planeet stuur.

Ons kan voortdurend kommunikeer.

Tog voel baie mense eensamer as ooit.

Miskien omdat teenwoordigheid nie ’n tegnologiese kwessie is nie.

Dit is ’n menslike kwessie.

Teenwoordigheid vereis aandag.

En aandag het een van die skaarsste hulpbronne van ons tyd geword.

Ek onthou sekere fases van my lewe waarin ek nie raad gesoek het nie.

Ek het nie strategieë gesoek nie.

Ek het nie antwoorde gesoek nie.

Ek het geselskap gesoek.

Iemand wat bereid was om ’n stuk pad te deel.

Iemand wat bereid was om te sê:

“Ek weet nie hoe dit sal eindig nie, maar jy sal dit nie alleen deurmaak nie.”

Hierdie sinne verander nie die gebeure nie.

Hulle verander ons.

En dit is veel belangriker.

Vir jare het ek gewerk in omgewings waarin alles gemeet is.

Prestasies.

Markaandeel.

Groei.

Produktiwiteit.

Tog het van die kosbaarste dinge wat ek ontvang het, in geen verslag verskyn nie.

Die vertroue.

Die lojaliteit.

Die luister.

Die nabyheid.

Nie een van hierdie dinge pas maklik in ’n tabel nie.

Tog dra hulle ’n groot deel van die menslike lewe.

Teenwoordigheid werk op dieselfde manier.

Dit is onsigbaar wanneer dit daar is.

Dit word duidelik wanneer dit ontbreek.

Soos die lug.

Soos gesondheid.

Soos sekere geliefdes.

Ons besef hulle waarde veral op die oomblik wanneer hulle nie meer beskikbaar is nie.

Met ouderdom het ek ’n les geleer wat geen boek my geleer het nie.

Baie probleme vra nie om onmiddellik opgelos te word nie.

Hulle vra om deurgemaak te word.

En wanneer ’n probleem deurgemaak moet word, is teenwoordigheid meer werd as bekwaamheid.

Dit kan na ’n vreemde sin klink.

Maar enigeen wat ’n belangrike beproewing beleef het, verstaan dit onmiddellik.

Geen verduideliking wis ’n verlies uit nie.

Geen strategie wis ’n siekte uit nie.

Geen teorie wis die afwesigheid uit nie.

Daar bestaan situasies waarin die mens nie reggestel hoef te word nie.

Hy het dit nodig om vergesel te word.

Hierdie ontdekking het ook die manier verander waarop ek my tot ander verhou.

Ek het opgehou om verplig te voel om vir alles oplossings te vind.

Ek het opgehou om die stilte as ’n mislukking te beskou.

Ek het opgehou om te glo dat my waarde afhang van my vermoë om die wêreld reg te maak.

In plaas daarvan het ek ’n ander eienskap begin kweek.

Die beskikbaarheid.

Om beskikbaar te wees.

Vir die gesin.

Vir die vriende.

Vir die kwesbare mense.

Vir dié wat deur ’n moeilikheid gegaan het.

Vir dié wat dit nodig gehad het om aangehoor te word.

Dit is ’n minder opvallende vaardigheid.

Maar oneindig nuttiger.

Wanneer ek terugkyk, besef ek dat die betekenisvolste oomblikke van my bestaan dikwels een kenmerk gedeel het.

Iemand was teenwoordig.

Soms was dit ek.

Soms was dit die ander.

Maar daar was ’n teenwoordigheid.

’n Stil teenwoordigheid.

Ingetoë.

Nie opdringerig nie.

’n Teenwoordigheid wat niks geëis het nie.

Wat nie erkenning gevra het nie.

Wat nie applous gesoek het nie.

Dit het net bestaan.

Soos ’n lig wat gedurende die nag in ’n venster brand.

Miskien bestaan volwassenheid ook hieruit.

Om te verstaan dat ons nie elke dag buitengewoon hoef te wees nie.

Ons hoef nie die wêreld te red nie.

Ons hoef nie almal te oortuig nie.

Ons hoef nie alle gevegte te wen nie.

Soms moet ons eenvoudig net daar wees.

Regtig.

Met al ons aandag.

Met al ons menslikheid.

Met al ons onvolmaaktheid.

Want mense vergeet baie dinge.

Hulle vergeet woorde.

Hulle vergeet datums.

Hulle vergeet selfs belangrike gebeure.

Maar selde vergeet hulle wie op die nodige oomblik langs hulle gebly het.

Uiteindelik, ná die werk, die reise, die suksesse, die verliese, die transformasies en die tyd wat verbygegaan het, bly ’n verrassend eenvoudige waarheid oor.

Ons kan nie altyd verander wat gebeur nie.

Ons kan nie altyd genees nie.

Ons kan nie altyd red nie.

Ons kan nie altyd verstaan nie.

Maar ons kan daar wees.

En veel meer dikwels as wat ons ons voorstel, is teenwoordigheid genoeg.